

Postmortem

לנמרוד

תמונה שלך מזמן שלא הכרנו.
תמונה שלך חבוק עם אב ואם.
תמונה שלך מבסוט עם הגיטרה.
תמונת שחר לבן של רקויאם.

אחרי מותך זרים לבשו פניך.
שמך עלה, אלוס אדי חמסין
וצחוק חם, סרעפתי, שאין בו נחם,
ואז נסכר בשקט וריסים.

אחרי מותך נקרית לי בגשם.
ישבת לידי באוטובוס.
חשבת שאפשר יהיה לגשת,
אבל - זגוגית, אבל - אותו הבוה
למי שמבקשים לדבק בנצח,
שהאמון בו ממילא הרי הופר.

אחרי מותך דברת מכל פצע:
אתה רק עור ודם. דינך - עפר.

למדתי: הפגיעות הזאת היא חסד.
נדמה לי שעכשו אתה סנדק -
מותח עור מאין ורוכס את
גופינו, הנושמים עוד, במהדק.

מותך תבע תפלה. אתה עונה לה.
אין אלהים, אבל נדרשת אמונה.
עכשו אתה צוקים וים המלח.
נדמה לי שעכשו אתה תמונה.

דוּתֵן בְּרוֹם

ה' באיר ה' תשע"ז | 1.5.2017

חיפה